

[Ingerlise Koefoed]

turligvis meget, meget langt fra fremskridtspartiets.

Det samfund, som skjuler sig bag fremskridtspartiets planlægning og fremskridtspartiets talrækker, er et samfund, hvor enhver er sig selv nok, og hvor de stærke og de rige bliver stærkere og rigere, og hvor de andre bliver fattigere og elendigere. Vel, man giver en social skærv hist og her, men hvad gør man f. eks. ved de arbejdsløse? Dem spytter man i ansigtet med forslag som det, man fremsatte forleden, om arbejdsgivernes slavemarked: »Lov om opfyldelse af grundlovens § 75« hed det officielt.

Det er klart, at alene et forslag af den art må være nok til, at alle må tage afstand fra enhver form for økonomisk planlægning fra fremskridtspartiets side og fra enhver form for økonomisk planlægning sammen med fremskridtspartiet. Det sagde vi også i foråret, det siger vi nu, og det vil vi blive ved med at sige de følgende år, når fremskridtspartiet fremsætter sit forslag.

Vi vil ikke alene afvise forslaget, vi vil lægge det fra os og helst aldrig se det igen.

Flygaard (DR):

Jeg skal blot henvise til, hvad retsforbundet sagde, da det foreliggende forslag sidst var til behandling i forrige folketingssamling, og til, hvad jeg sagde under det forrige punkt på dagsordenen. Retsforbundet kan ikke medvirke til gennemførelsen af det foreliggende forslag.

Arne Bjerregaard (KrF):

Da jeg for et stykke tid siden havde fornemmelsen af, at hr. Askjær Jørgensen mente, at jeg var med til at trække debatten ned på et lavere niveau, så skal jeg, da jeg ikke formår at løfte min debatform højere op i øjeblikket, undlade at kommentere forslaget for ikke at trække hr. Askjær Jørgensen ned på det niveau.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg skal begynde med at give finansministeren en undskyldning, fordi jeg har hævdet, at det ikke ville gøre ondt på nogen at løse samfundets problemer. Det er forkert. Hvis man løser samfundets problemer, så vil man kun kunne gøre det ved at nedskære den offentlige sektor, og det er klart, at det vil gøre

ondt i socialdemokratiske hjerter. Derfor er det forkert af mig at sige, at det ikke gør ondt på nogen, hvis man løser samfundets problemer. Det beklager jeg meget.

Jeg noterede mig, at finansministeren sagde, at det var borgerne, det ville gøre ondt på, hvis man løste samfundets krise efter den socialdemokratiske opskrift. Her er jeg helt enig med finansministeren; det vil endda gøre særdeles ondt på borgerne, hvis man løser samfundets krise efter socialdemokratisk devise.

Så sagde finansministeren, at vores forslag er et bevis på, at man ikke kan samarbejde med fremskridtspartiet. Hvis dermed skal forstås, at socialdemokratiet ikke finder sig i stand til at samarbejde med et parti, der ønsker den offentlige sektor betydeligt reduceret, så er det korrekt, så kan det ikke lade sig gøre, men hvis det er noget andet, der ligger til grund, så vil jeg gerne bede finansministeren om nærmere at definere dette.

Jeg skal takke de konservatives ordfører for nogle positive bemærkninger. Vi er helt enige i, at amterne og kommunerne skal med i budgetlægningen. Når vi foreslår, at man allerede på et tidligere tidspunkt skal fastlægge nogle rammer, så mener vi dermed, at det i disse rammer skal være indeholdt, hvor store bloktilskuddene skal være. Vi har jo også et lovforslag om maksimering af de kommunale udskrivningsrettigheder. Vi mener, at man skal sige til kommunerne og amterne: så meget får I i bloktilskud, og de er øremærkede, i hvert fald inden for visse rammer, så meget får I til socialektoren, og så meget får I til undervisningssektoren, og så begrænser vi i øvrigt jeres ret til at udskrive. Dermed mener vi, at vi har taget amterne og kommunerne med. Når vi betragter disse ting, så betragter vi den offentlige sektor under ét.

Således som der er lagt budgetter, forventer vi, at man i statslig regie, i amterne og i kommunerne, i folkekirken og i Danmarks Radio, vil have et offentligt forbrug i Danmark i 1981 på op imod 250 mia kr., og det mener vi er alt for højt. Vi mener, det skal reduceres med et sted mellem 20 og 25 pct. Selv om man gør det, har man stadig væk kun reduceret det offentlige niveau tilnærmelsesvis til det niveau, det var på i 1970. Alle dem, der siger, at vi er urealistiske, må jeg stille det spørgsmål, om de mener, det er urealistisk at stille efter, at den offentlige sek-